

บทนำ

"สามแต่้ม...เปิดฉากรุกกับบุรพาเต็มกำลัง!!!"

"ห้าแต่้ม...บุรพาจะหาทางป้องกันทุกวิถีทาง"

คนถือหมากสี่ตำเเยหน้าขึ้นจากกระดานหมากล้อมมองคู่เล่นของเขาอย่างงุนงง ในขณะที่อีกฝ่ายผู้ยึดหมากสี่ขาวไว้ในกำมือเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พลางหยิบถ้วยกาแฟขึ้นมาจิบอย่างสบายอารมณ์

"เป็นไปได้ไม่ได้! คนอย่างไอ้หมอนั้นหรือจะออกมาเคลื่อนไหว ไล่ปีศาจที่ไม่มีหัวใจจิตหัวใจนั้นนะเหรอ ฮ่าๆๆ ไม่มีทางหรอกน่า"

"หึๆ ก็ถ้าสถานการณ์มันบังคับ มีเหรอบุรพาจะอยู่เฉยได้"

"สถานการณ์อะไร มันจะมีสถานการณ์อะไรที่จะทำให้บุรพามันเลือดร้อนจนออกมาวิ่งเต้นเป็นหมาโตนน้ำร้อนแบบนั้นได้"

"ถ้าไม่มีจริงๆ..."

"..."

"ก็สร้างมันขึ้นมาซะสิ"

"หมายความว่า..."

"ใช่! สร้างสถานการณ์ให้บุรพามันลุกเป็นไฟ!"

คนพูดวางหมากสีขาวอีกตัวลงในตำแหน่งกึ่งกลางของกระดานอย่างช้าๆ และนั่นทำให้คนเล่นอีกคนหยุดชะงัก

หมากสีดำของเขาที่เมื่อก็กำลังได้เปรียบอยู่เห็นๆ กลับกลายเป็นฝ่ายโดนล้อมซะหมด!

"ตกลงมา...แค่จุดเดียวทำให้หมากตายทั้งกระดาน"

"หึๆ ก็เหมือนกับการสร้างสถานการณ์ครั้งเดียว...แต่ว่า..."

รอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าได้รูป แต่กลับทำให้คนมองเริ่มรู้สึกหนาวๆ ร้อนๆ ที่แผ่นหลัง

"แต่ว่าอะไร"

"แต่ว่าทำให้บูรพาล่มสลายได้ทั้งขบวน ทั้งหัวหน้า ทั้งคนในปกครอง... ที่นี้ความยิ่งใหญ่ของบูรพาก็จะเหลือแค่ซากปรักหักพัง แม้แต่ชื่อก็ไม่เหลือไว้เป็นตำนาน"

"ฮ่าๆ ดี!"

"..."

"เมื่อดำกระเด็นออกไปให้พ้นทาง ที่นี้ก็จะเหลือแค่ซากกับแดงสินะ"

ชายหนุ่มเจ้าของเรือนมสีดำสนิทวางหมากสีดำที่รู้แน่ชัดแล้วว่าเกมในกระดานของเขาแพ้อีกฝ่ายหมดท่าลงอย่างไม่แยแส ใบหน้าหล่อเหลาประดับไปด้วยหนวดเคราบางๆ แสยะยิ้มอย่างสนใจ

"ดำ แแดง ขาว...East North West สามกลุ่มตั้งตัวขัดแย้งกันมานาน นานเกินไปจนน่าเบื่อ"

"ก็เลยคิดจะทำให้เครื่องแบบสีดำของพวกเขาหันหายไป...อย่างนั้นสินะ"

"หึๆ จะพูดอย่างนั้นก็ได้"

"..."

"ยังไงสองสีมันก็อุ่นกว่าสาม หรือนายไม่เห็นด้วย"

"ฮ่าๆ ก็ได้ๆ ฉันทอมแพ้ ใ้อเรื่องวางแผนการลอบกัดใครหรืออะไรเนี่ยบอกตรงๆ ว่าไม่ถนัด แต่ถ้าเรื่องชดกันอื่นๆ หน้านะได้เสมอ"

"รู้อะไรมั๊ยไร้ร คนที่ชอบใช้แต่กำลัง ผลสุดท้ายก็ต้องมาสยบแทบเท้า"

๑

พวกที่ใช้สมองเสมอนั้นแหละ"

"เอาเถอะๆ จะยังไงก็ช่าง ขอแค่ให้ Northern ของฉันอยู่เหนือกว่าพวกอื่นก็พอ นอกนั้นฉันไม่สน"

"ได้! ฉันจะทำให้ยูนิฟอร์มปกแดงของ Northern เป็นเครื่องแบบเดียวที่เหลืออยู่ในโรงเรียนนี้ ให้นายได้ขึ้นเป็นหนึ่งในสถาบัน"

"แลกกับอะไร"

"หือ?"

ชายหนุ่มในชุดเสื้อแจ็กเก็ตสีดำมองคนถูกถามที่แก้มเล็กคิ้วขึ้น พลังตีสีหน้าไม่เข้าใจอย่างไม่สบอารมณ์

เกลียดนักไอ้พวกแก๊งงี้...

"มาช่วยฉันแบบนี้ต้องการอะไร"

"หือๆ เรื่องนั้นนายไม่ต้องสนใจหรอก เขาเป็นว่าฉันจะเริ่มงานของฉันตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป..."

"พรุ่งนี้?"

"ใช่!"

"..."

"ความวอดวายของบูรพาจะเริ่มนับตั้งแต่วันที่...วันพรุ่งนี้!"

1

ตามหา 'เรื่อง'

Inter High School of Universal

ห้องสวัสดิการนักเรียน 8.00 A.M.

"หนูมาร้องเรียน!"

"อีกแล้วงั้นหรือ"

"ใช่ค่ะ! และคราวนี้สวัสดิการนักเรียนจะต้องมานั่งฟังความพยายามครั้งที่สองร้อยห้าสิบสามของหนูให้จบครบทุกตัวอักษรด้วย --+ "

"เฮ้อ...มาสเตอร์ว่ามันยังเข้าอยู่นะเจ้าขา เขาเป็นว่าเที่ยงๆ มาใหม่"

ดีมัย"

"ม่ายยย!!"

สาบานได้ว่าประสิทธิภาพเส้นเสียงในตัวมีเท่าไร 'เจ้าขา' คนนี้ไล่ไปหมดไม่มียั้ง ปัญหาระดับชาติ (หน้า) ที่ฉันอุตส่าห์พยายามรวบรวมความคิดดีๆ ที่ปกติไม่ค่อยจะมีอยู่ในสมองเสนอตัวออกมาร้องเรียนกับสวัสดิการนักเรียนเป็นรอบที่สองร้อยห้าสิบสาม ไซ! ดูไม่ผิดหรอกทุกคนครั้งที่สองร้อยห้าสิบสามจริงแท้แน่นอน ฉันกล้าเอาหัวเป็นประกัน แต่ดูสิ่งที่พวกเขาปฏิบัติกับฉันสิ...ไล่กันเข้า กลางวัน เย็นอย่างสิ้นเชิงขาดใจ

คลองแสนแสบก็คลองแสนแสบเถอะ ถ้าเอามาวัดปริมาณความดำเทียบกับหัวใจของไอ้พวกสวัสดิการหน้าตายพวกนี้ส่งสัยจะโดนตีกระเจิงฮีย์! พุดถึงอะไรคำๆ แล้วหงุดหงิด

"ทำไมต้องเสียงดังด้วยเล่า เธอกำลังจะทำให้มาสเตอร์มีปัญหาเกี่ยวกับการฟังเสียงนะเจ้าขา"

"มาสเตอร์อย่ามาพยายามเปลี่ยนประเด็นได้มัยคะ ยังไงหนูก็ไม่มีทางล้มเลิกความตั้งใจที่จะร้องเรียนในสิ่งที่มันนี้เง่าแบบนี้แน่นอน"

"เฮ้อออ...คนอื่นเขายังไม่เดือดร้อนอะไร แล้วเธอจะวุ่นวายทำไมนักหนานะ"

"วุ่นวาย! นี่มาสเตอร์หาว่าความเดือดร้อนของหนูคือความวุ่นวายเธอคะ"

"ไซ้ เอ๊ย! ไม่ใช่อย่างนั้น"

"แล้วมันยังงี้ละคะ มาสเตอร์รู้มัยว่าการที่หนูต้องต่อมาที่ห้องสวัสดิการวันหนึ่งสามเวลาหรือมากกว่านั้น หนูต้องใช้ความอดทนมากแค่ไหน ต่อให้โบกปูนที่หน้าสิบล้อชั้นมันยังไม่ทำให้หนังหน้าหนูด้านไปได้มากกว่านี้อีกแล้ว"

"มาสเตอร์เข้าใจ...มาสเตอร์เข้าใจ --::"

"ไม่! มาสเตอร์ไม่เข้าใจ ฮือๆ T_T มาสเตอร์รู้มัยว่าทุกวันนี้หนูต้องเรียนหนังสือด้วยความทุกข์ทรมานขนาดไหน ทุกครั้งที่เข้าห้องน้ำแล้วส่องกระจกเห็นภาพตัวเองกำลังสวมยูนิฟอร์มปกสีด่าอยู่มันทำให้หนู

เกิดอาการถ่ายไม่ออกขึ้นมากะทันหัน โสๆ TOT ในอนาคตหนูจะต้องมี ปัญหาเกี่ยวกับระบบอวัยวะภายในส่งผลให้มีลูกให้สามีในอนาคตไม่ได้ แน่ๆ เลย"

ไม่เกี่ยวกับต้องเกี่ยวแล้วงานนี้ ในเมื่อลงทุนงัดทุกระบวนท่ามา ประจันตัวเองได้ขนาดนี้ก็ไม่ต้องแคร์สี่ของไหนอีกต่อไปแล้ว

เจ้าขา...เธอต้องคงไว้ซึ่งอุดมการณ์! --v

"เอ่อ...มันร้ายแรงขนาดนั้นเลยหรือ"

"มันร้ายมากกว่านั้นอีกค่ะมาสเตอร์ มาสเตอร์ทราบมั๊ยคะว่าตอนที่ หนูเกิด คุณแม่ของหนูได้ไปให้หมอดูทำนายดวงชะตาของหนูไว้ว่ายังไง"

"ยะ...ยังไงล่ะ"

"หนูเกิดวันอาทิตย์ตอนกลางวัน เวลาตกฟากตีสองสิบเจ็ดนาทีกับ อีกสามสิบสามวินาที อะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับสี่คำจะทำให้หนูสวย!"

"..."

"ช่วยๆ มาสเตอร์เข้าใจความหมายของคำคำนี้มั๊ยคะ"

"ชะ...เข้าใจ"

"ใช่ค่ะ หนูจะสวยถ้าหากยังเรียนอยู่ที่นี่แล้วยังสังกัด Eastern ซึ่งก็ไม่ว่าอะไรมาดลใจให้เลือกยูนิฟอร์มปกสีดำมาเป็นเครื่องแบบประจำ แบบนี้ มันน่าโมโหที่สุด"

สีดำมันเป็นสีของปีศาจ!

มันเป็นความเชื่อที่ถูกกรอกหูมาตั้งแต่ยังคลานเป็นตัวหนอนอยู่ใน หลังคาเพิงหมาแหงน แล้วฉันผิดตรงไหนที่ไม่เคยพอใจกับยูนิฟอร์ม ปกดำที่ตัวเองใส่อยู่มาเป็นเวลาสองปีแล้ว

"มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัตินะเจ้าขา ในเมื่อเธอเข้ามาอยู่ในโรงเรียน นี้แล้วเลือกที่จะเป็น Eastern ยูนิฟอร์มปกดำก็ต้องติดตัวเธอไปจนกว่า จะจบการศึกษาชั้น ม.ปลาย จากที่นี่ ก็เหมือนๆ กับที่พวก Northern จะต้องสวมยูนิฟอร์มปกแดงเท่านั้น และ Western ก็ต้องเป็นปกสีขาว..."

"นี่ไงคะ หนูถึงได้พยายามจะบอกมาสเตอร์อยู่ที่นี่ว่ากฎของโรงเรียน นี้มันบ้าแบบกูไม่กลับ!"

"มาสเตอร์ไม่รู้จะทำยังไงกับเธอดีนะเนี่ย ถ้ามั่นใจจะเธอก็ขอเธอมา
มาโรงเรียนที่นี่ตามเวลาหลังอาหารแบบนี้เธอต้องการอะไรกันแน่"

เข้าประเด็นอย่างสวยงาม ชอบพระคุณมากค่ะมาสเตอร์ในความ
กรุณาครั้งนี้ แม้ท่าทีที่ถามมันจะเหมือนรำคาญใจมากมายขนาดไหนก็ตาม
-_-+

"หนูอยากเปลี่ยนไปสังกัดสีแดงค่ะ"

"O_O พะ...พูดใหม่สิ เมื่อกี้มาสเตอร์อาจจะหูผาด"

มาสเตอร์ประจำห้องสวัสดิการนักเรียนว่าพลางเอามือและหูตัวเอง
ราวกับมันจะเสื่อมสมรรถภาพการใช้งาน

"หนูบอกว่า หนูต้องการจะย้ายไปอยู่ Northern ค่ะ!"

"..."

อาการอ้าปากค้างกับท่าทางอึ้งแบบประมาณคำมิได้ทำให้ฉันต้อง
ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก็แค่ขอย้ายสังกัดแค่นี้ ทำไมต้องทำเป็น
เรื่องใหญ่อย่างกับใครจะโดนประหารชีวิตในเร็วๆ นี้ด้วยนะ

"เป็นไปไม่ได้...ไม่ได้เด็ดขาด"

"ทำไมล่ะคะ หนูก็แค่..."

"หยุด! หยุดพูดแล้วฟังมาสเตอร์นะเจ้าขา"

"..."

"กฎของอินเตอร์ไฮเราเป็นแบบนี้มานานแล้ว Eastern, Northern
และ Western ไม่เคยเป็นพันธมิตรกันได้ นานมาแล้วที่ผู้นำทั้งสามของ
แต่ละกลุ่มช่วงชิงความเป็นหนึ่งกันมาตลอดโดยที่ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถ
เปลี่ยนแปลงมันได้"

"ซึ่งความเป็นหนึ่งหรือจะอะไรก็ช่าง หนูไม่ได้สนเรื่องนั้นหรอกค่ะ
มาสเตอร์ หนูก็แค่ไม่อยากช่วยเพราะต้องมาติดแหง็กกับยูนิฟอร์มปกดำ
ตลอดชีพแบบนี้ก็เท่านั้นเอง"

"เหตุผลของเธอมันช่าง..."

"ช่างสำคัญที่สุดเลยใช่มั้ยล่ะคะ ^O^"

"จะคิดอย่างนั้นก็ตามใจ"

๑๓

มาสเตอร์มองหน้าฉันแล้วทำท่าเหมือนจะไว้อาลัยให้กับอะไรบางอย่าง
เอ่อ...หวังว่าคงไม่ใช่ไว้อาลัยให้ฉันไปที่ชอบๆ หรอกนะ

"แล้วตกลงเรื่องที่คุณขอย้ายไป Northern ละคะ"

"ลืมนั่นซะเถอะ เพราะยังไงมันก็เป็นไปไม่ได้"

"ไฮ~ ความพยายามทั้งสองร้อยห้าสิบสามครั้งของคุณ TOT"

"มาคร่ำครวญที่นี้ก็ไม่มีประโยชน์หรอก"

"ฮึ๊ก...ฮือๆ T_T"

"-_-+"

"ไฮๆ ไฮๆ TOT"

"ก็ได้อ่า มาสเตอร์จะแนะนำวิธีที่อาจจะเป็นไปได้ให้เรารู้ก็ได้"

"จะ...จริงหรือคะมาสเตอร์ วิธีไหนคะ...บอกมาได้เลย"

"หาเรื่องให้ตัวเองถูกล้อออกจาก Eastern ซะสิ"

"หา! ละ...ไล่ออก O_O"

"ใช่! ตั้งแต่โรงเรียนนี้ก่อตั้งมาเคยมีกรณีอย่างที่มาสเตอร์ว่าไว้อยู่
กรณีหนึ่ง เมื่อปีหรือสองปีมาแล้วนี่แหละที่นักเรียนจาก Northern ถูกล้อ
ไล่ออกจากสังกัด แล้ว Eastern ก็รับไว้ให้ไปเป็นคนของกลุ่มตัวเอง"

ถึงจะฟังดูมีพร้อมทั้งหลักการและเหตุผล แต่ทำไมฉันกลับยังเห็นว่า
วิธีนี้มันช่างเลียดตายเหมือนเอาชีวิตไปแขวนไว้บนเส้นด้ายยังไงยังงั้น

"เอ่อ...แล้วหนูควรทำยังไงล่ะคะมาสเตอร์"

"ก็ทำเรื่องที่เราถนัดยังไงล่ะ"

"..." -_-?"

"ก่อนความวุ่นวายเข้าลิ"

"หา!? -O-;;"

"ก่อนความวุ่นวายมากๆ ให้มันรู้ไปถึงหูผู้นำที่เธอดังกัอยู่"

"..."

"ทำยังไงก็ได้ให้ 'บูรพา' ไล่เธอออกยังไงล่ะ"

ปะ...เป็นคำแนะนำที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครกล้าเหมือนอีกแล้ว
ทันทีที่มาสเตอร์เสนอแนะความหวังดี (ประสงคร้าย) นั้นให้ฉันเสร็จ

เรียบร้อยก็เดินจากไป ไม่สนใจสักนิดว่าฉันจะอยู่ในอาการช็อกจนกลายเป็นประติมากรรมยุคหินไปเรียบร้อย

พระเจ้า! ก่อความวุ่นวาย สาบานได้ว่าตั้งแต่เกิดมาเจ้าชายไม่เคยทำเรื่องที่น่าอายกับคำคำนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว (ไม่มีใครเชื่อ -O-;;)

ฉันตัดสินใจเดินออกมาจากห้องสวัสดิการนักเรียนเหมือนคนที่วิญญาณหลุดออกจากร่าง ทำไมตอนเข้าไปกับตอนออกมามันถึงได้มีสภาพอย่างกับหน้ามือเป็นหลังเท้าแบบนี้ละ

ก่อเรื่องงั้นหรือ...

"อู่วว~ ใครมีเรื่องจะขายมัย เจ้าชายอยากซื้อต่อ TAT"

ฉันตะโกนอย่างไร้จุดหมาย มโนภาพเหมือนจะเห็นสายลมพัดเอาเงามืดเข้ามาถึงสถิตอยู่ด้านหลัง ฮะๆ สถิติปัญญาไปหมดแล้ว

"เฮ้ย! เสี่ยงใครวะ"

"..."

"เสี่ยงใครที่ไหนเล่า ไอ้เฟิร์สตีมันดูต้นทางอยู่ ไม่ต้องห่วงว่าพวกมาสเตอร์จะมาเจอหรอกน่า ต่อๆ ตาใครแล้ววะ เร็วๆ เข้าสิ จะได้วิ่งไปหาคนอื่นบ้าง"

เสียงบุรุษผู้ไม่ประสงค์จะออกนามลอยตามลมมาให้ได้ยินอย่างไม่ชัดเจนนัก ฉันรีบหันซ้ายหันขวา พยายามสแกนดูว่าไอ้ข้อความที่มีนัยประหลาดๆ เหล่านั้นมันมีที่มาจากไหน

วน...วนอะไร

แล้วยังไอ้ดูต้นทางนี่ด้วย...ทำไมต้องดู!?

คำถามเหล่านั้นกระตุ้นสันดานเก่าอันแก่ไม่เคยได้ของฉันให้ตื่นขึ้นมาเต็มที่ ชักอยากรู้แล้วสิ...ไอ้ผู้ชายพวกนั้นมันต้องกำลังจะทำอะไรมิติมีร้ายแน่ๆ เลย =O=;;

"หงายมาสิวะ จะได้เห็นชัดๆ ออย่ามาลีลาเซ"

"ตะ...เตี้ยวลี ออย่าเพิ่งรีบ"

คราวนี้มีเสียงใสๆ ที่พอจะแยกแยะได้ทันทีว่าเป็นเสียงของผู้หญิงเอ่อ...ทำไมมีผู้หญิงด้วยละ สถานการณ์ชักไม่ชอบมาพากล

15

"เร็วๆ ฉันใจร้อน"

"เดี๋ยว!"

"อ่าา...สวยอะไรอย่างนี้"

สารภาพว่าภาพในสมองฉันมันไปไกลจนกูไม่กลับ ตอนแรกก็มีผู้ชาย แล้วก็เป็นเสียงผู้หญิง จากนั้นก็เป็นเสียงอ่าา...

TOT;; พระเจ้า! เจ้าขาเลือดกำเดาจะไหล พวกเขาทำอะไรกัน...

ฉันค่อยๆ สะกดรอยตามเสียงที่ได้ยินแว่วๆ เป็นระยะๆ นั้นไปอย่างรวดเร็ว มองเห็นอนาคตมาแต่รำไร เร็วนจนไปไม่เป็นสายลับตำรวจ ก็มักแสดงระดับฮอลลีวูดละนะ -_-;;

"นี่! ตานายแล้วละ เร็วเข้าสิ! คนยิ่งเสียวๆ อยู่"

สะ...เสียวอะไร ละ...อย่าบอกนะว่าเสียวความบริสุทธิ์ TOT;;

และแล้วฉันก็เดินมาประสพพบรักเข้ากับกลุ่มคนที่กำลังสุมหัวกัน ทำอะไรบางอย่างอยู่จนได้ หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า พระเจ้า! ห้าคน...

กลุ่มคนห้าคนที่ผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียว!

ฉันมองภาพตรงหน้าพร้อมกับการลื่นน้ำลายลงคอตั้งเอือก

แยแล้วเจ้าขา...ต้นมาเห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นซะแล้ว...

2

ฉันเป็น 'เจ้า'

"ป๊อกแก้วสองแดง!"

"อีกแล้วเหร่อยัยบ้า! เธอต้องโกงแน่ๆ ทำไม่ถึงได้ป๊อกมันได้ทุกตา"

"อย่ามาใส่ร้ายกันนะ คนอย่างเจ้าขาไม่เคยโกงใคร..." ...ถ้าไม่จำเป็น

-O-;;

ประโยคหลังเก็บไว้ในใจ ไม่บอกให้ใครรู้ หึๆ จะบอกได้ยังไงว่าแอบเปลี่ยนไฟมาสีน้ำตาลแล้ว เจ้าพวกบ้าตาถั่วพวกนี้ก็ไม่ยอมจับได้สักที คนสวยอยากหัวเราะ

ใครจะไปนึกถึง...

ทั้งๆ ที่จินตนาการว่าต้องเจอเข้ากับเรื่องที่มีมัน...เอ่อ -_-;; ผิดศีลธรรม จรรยาบรรณอะไรทำนองนั้น แต่ปรากฏว่าดันมาเจอเข้ากับเรื่อง...ผิดกฎหมาย =_;; รู้สึกมันจะเลวร้ายยิ่งกว่า จะมีปัญหาอยู่นิดหน่อยก็ตรงที่ว่า...ฉันดันกระโดดมาร่วมวงกับไอ้พวกนั้นทันทีที่เห็นเลยนะสิ กลายเป็นหนึ่งในผู้สมรู้ร่วมคิดไปซะแล้ว

๑7

"ไร้เว้ย! แต่ฉันมีรอบที่เจ็ดแล้วนะ อะไรมันจะบังเอิญได้ขนาดนั้น"

"โง่ๆ ยอมรับซะเถอะน่าว่าดวง (โกง) การพนันของฉันมันเหนือกว่าจ่ายมาซะดีๆ อย่าให้ต้องใช้มาตรการบังคับ"

"ไม่จริงไม่จ่ายมันแล้ว อะไรกันวะ เสียได้ทุกตา!!"

ผู้ชายผมสีส้มสะท้อนโลกจันทร์ แถมยังทำทรงเดรดล็อกมีผ้าสีขาว คาดอยู่บนหัวทิ้งไฟในมือลงก่อนจะโวยวายขึ้นมานำพาคนอื่นๆ ให้กระทำการเดียวกันกับเขาไปด้วย หมอเน...เข้าตำราเตรียมชิงไช้ใหม่ =_;; หน้อย ไอ้พวกไม่มีคุณธรรมในสันดาน แพ้แล้วพาลกันซึ่งๆ หน้า

แต่ว่า...ทรงผมนายทำทนายชาวโลกมากเลย TAT

"จริงของนายนะฟ็อกซ์ เลิกดีกว่า คนจากปกดำนี่ดวงดีเกินไปจนน่าหมั่นไส้ซะมด -_-"

ปะ...ปกดำ!

นั่นคือสรรพนามที่ผู้หญิงคนเดียวในวงไฟ (ถ้าไม่นับฉัน) ใช้เรียก ฟังดูอุบาทว์พิลึก แล้วไอ้สายตาคึกแกงนั่นมันอะไร เอาไปเก็บได้ไหม เจ้าขาไม่นิยม -_-;;

"อย่าเพิ่งเลิกสิ กำลังสนุกนะ"

"สนุกไปคนเดียวสิยัยบ้า! เล่นกินเอาๆ ทุกตาแบบนี้มีหวังหมดตัวต้องขายบ้าน ขายรถ ขายน้องสาว ขาย..."

ผู้ชายผมทรงเดรดล็อกที่ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าชื่อฟ็อกซ์ร้ายยาวจนน่าเวียนหัว เอ่อ...นายจริงจังกับชีวิตมากเกินไปหรือเปล่าเพื่อน ป็อกแดง ตาละบาทไม่สามารถทำให้บ้านนายล้มละลายได้ขนาดนั้นหรอก ฉันเอาศีระสวดยๆ ของตัวเองเป็นประกัน

"เออ! เลิกก็ได้ จะได้รู้กันไปว่าไอ้พวกปกแดงตั้งห้าคนกลัวคนของ

ปกดำแค่คนเดียว แถมยังเป็นผู้หญิงซะด้วย"

รังสีความพยายามที่ตั้งเค้ามีดทะมีนมาทันทีที่ฉันพูดจบ TAT เจ้าขา... วาจาของเธอเมื่อกัมนั้นน่าจะโดนยาฆ่าแมลงฉีดลงกระเพาะจริงๆ อยู่ดีไม่ว่าดี หาเรื่องตัดชะตาตัวเอง

"พูดแบบนี้...ไม่คิดจะมีชีวิตอยู่ดูโลกในวันพรุ่งนี้อีกแล้วใช่ไหม... กรอบ... -_-+"

วงแตก!!

นายหมาจิ้งจอก (Fox นั้นแหละ) ทำหน้าเหมือนขาดกรพลง หักข้อนิ้วมือของตัวเองเสียงดังกรอบแกรบ TOT ปากพาชวย งานนี้ตายแบบศพไม่สวยแน่

"ปะ...เปล่านะ ฮือๆ ฉันไม่ได้ตั้งใจ TOT"

"ไม่ได้ตั้งใจนั่นแหละ ข้าไปหรือเปล่านู่นอย นีๆ"

อย่าหัวเราะด้วยเสียงประหลาดๆ พร้อมกับทำหน้าที่ตาโรคจิตขนาดนั้น ได้ไหม สงสารสภาพจิตใจของฉันบ้างเถอะ

"จัดการเลยฟ็อกซ์ ยัยนี้บังอาจมาดูถูกคนของ Northern อย่างพวกเรา อภัยให้ไม่ได้!!"

"-O-;;"

ผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มปกแดงเดินหน้ายุ่งส่งเสริมลูกพี่ตัวเองอย่างเต็มกำลัง นี่คงจะเห็นว่าฉันสวยกว่าไซ้ไหม ยัยนี้ถึงได้ทำตัวเป็นปางชางยุถึงเพียงนี้ TAT จะโหดไปไหนกันยะ

"หืม...เมื่อกี้เธอออกคำสั่งกับฉันหรือคิดดี"

ออยู่ๆ ฟ็อกซ์ก็เปลี่ยนเป้าหมาย หมอนั่นเบนเข็มไปให้ความสนใจผู้หญิงอีกคนที่ยื่นหน้าเสียไปแล้ว ฮ่าๆ สะใจเล็กน้อยถึงปานกลาง เมื่อกี้อยากประทุษร้ายฉันดิ้นัก

"อะ เอ่อ ฉัน...ฉันไม่ได้..."

"ไปวิ่งรอบตึก Northern สิบรอบ...ปฏิบัติ!!"

"คะ T_T"

ยัยผู้หญิงหน้าตาแสบแสบนั่นรับคำก่อนจะวิ่งออกไปทันทีที่ได้

รับคำสั่ง ทั้งให้ฉันยืนอ้าปากค้างอยู่ที่เดิม เตียนนะ! นี่มันโรงเรียนหรือ ค่ายฝึกทหารกันแน่ ทำไมถึงใช้คำว่าปฏิบัติละ แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ เหมือนกัน...แค่เขาสั่งนิดเดียวก็ทำตามแล้วเหอ ธรรมเนียมกฎระเบียบ ของพวกปกแดงนี่มันซึกจะยังงี้ๆ

"ส่วนเธอ...ข้อหาที่ปากเสีย เธอต้องโดนสั่งสอนเหมือนกัน"

ยะ...ยังอุตส่าห์จำได้อีก TOT;;

นายฟ็อกซ์กลับมามองฉันด้วยแววตาโหดร้ายเหมือนเดิม ท่าทาง ของเขาบอกเลยว่าพร้อมเสมอที่จะกำจัดจุดอ่อน --;; อ่า...ทำไม บรรยากาศกลับมาตึงเครียดอีกแล้ว

"ใจเย็นน่าเฮียฟ็อกซ์ เจ้าขาคงไม่ตั้งใจหรอกนะ"

"ใช่แล้วเฮีย ผู้หญิงน่ารักๆ หรือจะมีความคิดที่ชั่วร้าย"

"ถูกต้องที่สุด ไร้ชีวิตเธอเถอะเฮีย เห็นแก่ทรัพย์สินของผู้หญิงสวยที่กำลัง จะสูญเสีย"

ผู้ชายสามคนที่เมื่อก้าวมวงนับเลขกันอย่างสมานฉันท์กระโดด เข้ามาปกป้องฉันราวกับสามทหารเสือ แต่...มันจะซบซึ่งตรงใจมากเลย ถ้าพวกนายจะไม่...

หัวแดง...สกินเฮด...เด็กวัน...

พระเจ้า! ฉันกำลังคบอยู่กับเด็กช่างกลหรือไง TOT;; ทำไมต้องก๊อบบี้ กันมาลูกเดียวหมดเป็นแฝดสามแบบนี้

"หุบปากนะไอ้เฟิร์สต์ เซคเคินด์...แกด้วยเริร์ต พวกแกนี่เอาอีกแล้ว นะ เห็นผู้หญิงที่ไรใจอ่อนทุกที อย่าลืมนะคนที่จะเป็นปกแดงทั้งกายและ ใจได้มันต้องโหด โฉด และแข็งแกร่ง พวกแกนี่มันน่าจับไปให้หัวหน้า ตบบาลนั๊ก"

ฮา! ยังมีหัวหน้าอีกนั่นเหอ!! พวกปกแดงนี่มันลำดับชั้นบรรดาศักดิ์ กันยังงี้ละเนี่ย เฟิร์สต์...เซคเคินด์...เริร์ต ฟังยังงี้ก็ไม่น่าจะไปในทิศทาง ที่เป็นชื่อคนได้

"จะ...ใจเย็นๆ นะทุกคน แฮะๆ T_I;; อันที่จริงนายเป็นผู้ชายหน้าตา (เกือบ) ดีนะฟ็อกซ์ แต่มันจะดีมากขึ้นไปอีกหลายร้อยเท่าเลยถ้านายไว้

ชีวิตฉัน ฮือๆ"

"หือ...พูดใหม่ซิ" ฟ็อกซ์พูดก่อนจะเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง คิดว่าทำแล้ว
เท่เธอละ!

"หา? พะ...พูด..."

"ใช่ พูดใหม่ ใ้ประโยคที่เธอว่าเมื่อกี้นะ"

"ตะ...แต่มันจะดีมากขึ้นไปอีกหลายร้อยเท่าเลยถ้านายไว้ชีวิตฉัน"

"ไม่ใช่ขี้ยัง! ก่อนหน้านั้นสิ -_-+"

"ก่อนหน้า? อะ...อ้อ นายเป็นผู้ชายหน้าตา เอ่อ...ดี -_-;" สาบาน
ได้ว่าคำสุดท้ายกัดฟันสุดชีวิต

"..."

เสียงผู้คนรอบข้างเงียบไปจนฉันเริ่มใจหาย ฉันค่อยๆ เงยหน้า
ขึ้นมองผู้ชายทรงผมทำลายหัวใจบุพการี ก่อนจะลอบกลืนน้ำลายลงคอ
เมื่อเห็นว่าใบหน้า (เกือบ) หลอนนั้นนิ่งไปอย่างเห็นได้ชัด เขาจะมารมณ
ไหนกันละเนี่ย

"ฮะๆ..."

"..."

"ฮ่าๆๆ ฮ่าๆๆ ก๊ากๆๆ"

เป็นบ้า!!

=()=!! อากาบบนนี้สันนิษฐานได้คำเดียวว่าหมอนี้มันบ้าไปแล้ว

อยู่ๆ นายฟ็อกซ์อะไรนั่นก็หัวเราะขึ้นมาอย่างบ้าคลั่งจนฉันที่ยืนอยู่
ใกล้ๆ ต้องถอยหลังไปตั้งหลักสองก้าวเป็นอย่างน้อย หึ! อย่าว่าแต่ฉันเลย
แม้แต่พระ เอ๊ย! เด็กแว้นทั้งสามที่เป็นคนของปกแดงเหมือนกันก็ยัง
ขยับตัวออกห่างอย่างรับไม่ได้ไปด้วย ลามปามไปถึงพระถึงเจ้าเกือบตกนรก
ซะแล้วเจ้าขา ฮือๆ ก็ใครใช้ให้พวกนี้สกินเฮดกันสิ้นขนาดนั้นละ ฉันก็
เข้าใจผิดนะสิ T_T (แต่เอ่อ...พระที่ไหนจะหัวแดง =_;;)

"อ๊ะ เอ่อ..."

"ฮ่าๆๆ ยัยเบ๊ยกนี้พูดถูกใจชะมัด ก๊ากๆๆ เธอ...ชื่ออะไรนะ"

"จะ...เจ้าขา T_T;;"

"ฮ่าๆ ชื่อตลกเป็นบ้า ฉันชักถูกใจแล้วสิ สนใจมาเป็นลูกน้องฉันมั๊ย"
"ไม่ได้นะ!!"

สามเสียงย่อมดีกว่าเสียงเดียว นั่นคือสิ่งที่ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่ามันจะเป็นไปตามนั้น นายฟ็อกซ์ที่เมื่อกี้ทำท่าจะหักวงโยธาใส่ฉันกลับกลายเป็นตึงตัวฉันเข้าไปใกล้แล้วลูบหัวเบาๆ เหมือนเจ้าของที่เดินคู่สัตว์เลี้ยงมากมายมหาศาล

งได้ใหม่ คนจากปกแดงทั้งสี่คนกำลังปั่นประสาทฉัน
"ทำไมถึงจะไม่ได้"

ฟ็อกซ์ถามเสียงเรียบ มือใหญ่ของเขายังคงลูบหัวฉันต่อไป เขาเลยลูบเข้าไปตามสบาย เพราะอีกห้านาทีถ้านายไม่หยุดฉันจะกลายร่างเป็นหมาแล้วจริงๆ TOT

"ถึงเจ้าขาจะน่ารัก (ซา) แต่เธอก็เป็นคนของบูรพานะเฮียฟ็อกซ์"
"ใช่ๆ ปกดำนะเฮีย"

"หัวหน้ารู้เข้ามาเราตายแน่"

สามนมเบอร์ออกตัวคัดค้านเต็มกำลัง ตีจิง! พวกนายยังมีบทให้พูดแต่ฉันดี...ไม่กล้าแม้แต่จะขยับปากเพราะกลัวผู้ชายข้างๆ ตัวจะเปลี่ยนจากลูบหัวมาเป็นบีบคอให้ตาย

"เฮ้! ยัยเบ๊ยก...เธอสนใจจะย้ายมาอยู่ปกแดงมั๊ย"

คำถามของฟ็อกซ์ทำเอาสติล้มป้ญญะในตัวเต็มโครมครามเหมือนเล่นรถไฟเหาะตีลังกา ยะ...ย้ายไปอยู่ Northern งั้นเหอ โอ้ววว...พระเจ้าสุดยอดปรารถนา *O*

"ตะ...ได้เหอ ฉันย้ายไปได้จริงๆ เหอ"

"จริงสิ! เธออยากย้ายมั๊ยละ"

"อยากสิ อยากสุดๆ เลย"

กรี๊ดดด...ดีใจยิ่งกว่าได้จดหมายสารภาพรัก ทำไมบทจะง่ายมันก็ง่ายตายเยี่ยงนี้ ซิ! แบบนี้ก็ไม่ต้องหาเรื่องเสียงตายอย่างที่มาสเตอร์แนะนำแล้วก็ได้ ใช้วิธีเกาะบารมีของฟ็อกซ์แทน ฮ่าๆ

"แต่เฮียฟ็อกซ์ ไม่มีใครย้ายสังกัดโดยไม่ได้รับอนุญาตมาก่อนนะ"

หนึ่งในสามเศียรอรหันต์ (เปลี่ยนชื่อเรียกอีกแล้ว --::) คัดค้าน
"ก็ยัยเปี้ยกนี้ไงล่ะ... ไซ้ยนี้เป็นตัวกระตุ่นให้นักเรียนจากสี่นัยย้าย
เข้ามา Northern ของเรา ปกแดงจะได้มีสมาชิกมากขึ้นแล้วก็โค่นไอ้พวก
สองสีที่เหลือซะ"

"เอ่อ แต่หัวหน้าคงไม่ยอม"

"อืมมม...นั่นสินะ ไม่รู้ว่าหัวหน้าของเราจะว่ายังไง"

ฟ็อกซ์ลูปคางตัวเองอย่างครุ่นคิดในขณะที่ฉันทบจะสวดภาวนา
ขออย่าให้มีอุปสรรคใดๆ อีกเลย ถ้าการย้ายของฉันทันใจจริงๆ คราวนี้
ฉันทันก็จะได้นี้จากไอ้ยูนิฟอร์มสีดำที่ตามหลอกหลอนมาตลอดสองปีเสียที
คิดแล้วอยากจุดพลุฉลองลวงหน้าจ้ง ถึงแม้ว่าตลอดสองปีที่ผ่านมาฉันทัน
จะไม่เคยสนใจความเคลื่อนไหวของโลกเลยก็ตาม =_=

"ถ้าอย่างนั้น...ก็ไปถามมันให้รู้เรื่องเลยดีกว่า"

"อะ...อะไรนะฟ็อกซ์"

ฉันทันร้องขึ้นอย่างตกใจ ไปถาม...ถามใคร ทำไมต้องถาม

"ไปกันเถอะยัยเปี้ยก"

"ไปไหนอะ!?"

"บุกถิ่น Northern!!"

3

ถิ่น Northern

พอเหยียบย่างเข้ามาในถิ่นของ Northern...อะไรวะ มันก็เปลี่ยนไป
อย่างสิ้นเชิง!

ผู้คนมากมายที่อยู่ในยูนิฟอร์มปกแดง ตึกเรียนทาสีแดง...โต๊ะเก้าอี้
ก็สีแดง แดง...แดง...และแดง มองไปทางไหนก็แดงเกือบไปหมด
ฉันทันได้แต่กวาดตามองรอบๆ ตัวอย่างตกตะลึง มีที่ไหนในโลกบ้างที่เป็นไป
ได้ถึงเพียงนี้

เอ๊ะ! หรือว่าจะฝันไป...

เพียะ!!

"เฮ้ย! ทำอะไรของเธอเนี่ยยยยยยย"

พ็อกซ์ร้องถามก่อนจะขยับตัวออกห่างฉันอย่างระวังภัย

"กำลังพิสูจน์ว่าตัวเองไม่ได้ฝันไปนะ"

เพียะ...เพียะ

ตบหน้าตัวเองอีกสองที่ซ้อน แต่สิ่งที่ได้รับกลับมาคืออาการชาที่แก้ม TAT เจ็บ...แสดงว่าฉันไม่ได้กำลังฝันอยู่สินะ

"พะ...พวกสีแดงเป็นพวกบูชาไฟหรือยังไง ทำไมมันถึงได้แดงไปหมดแบบนี้"

"นี่แหละรังอันแสนรัก >_<"

"ที่ปักอันหรรุหระ >O<"

"ความภูมิใจอันประเมินค่ามิได้ >()<"

สามเศียรอรหันต์เข้าไปโหมดเพื่อไปเป็นที่เรียบบร้อย! เอ่อ...ฉันไม่แปลกใจแล้วละว่าทำไมพวกนายถึงพร้อมใจกันแรมมิติให้หัวตัวเองกลายเป็นสีเหมือนกันหมดแบบนี้

ท่าทางที่แสดงให้เห็นว่าหลงใหลคลั่งไคล้จนอาจจะถึงขั้นยอมตายถวายชีวิตให้กับสีแดงมันเป็นอะไรที่ทำให้ฉันรู้สึกขนลุก หรือว่าจริงๆ แล้วพวกสีแดงจะเป็นประเภทที่คล้ายๆ กับเผ่าพันธุ์มนุษย์กินคน TOT ช่างโหดร้ายสมคำเล่าลือ หรือ...หรือว่าอันที่จริงแล้วฉันควรจะขอย้ายไปเป็นสีขาวจะดีกว่า เพราะดูไปดูมาที่นี่คล้ายคล้ายคลบลาคาจะเป็น...หลังคาแดง!

"ฮ่าๆ นี่มันแค่ภายนอกน่ายัยเพี้ยก ตัวตนของสีแดงที่แท้จริงต้องข้างในนั่น"

พ็อกซ์พูดพลางก็เข้าไปในตึกที่ใหญ่ที่สุด คาดคะเนจากสายตามันน่าจะสูงกว่าสิบชั้น ให้ตายเถอะ! โชนปกดำที่ฉันสังกัดอยู่ถูกรรมาดาไปเลยเมื่อเทียบกับถิ่นของพวกสีแดง โชน Eastern ของฉันถึงจะมีพวกผู้หญิงเง่าที่คอยตบตีกันบ่อยครั้ง แต่ทว่าก็ดูเป็นมนุษย์ธรรมดามากกว่าเจ้าพวกนี้

"ตะ...ต้องเข้าไปจริงๆ เหรอ TAT" (เริ่มกลัว)

๒๓

"แหงสิ หัวหน้าพวกเรายูบนั้น... ชั้นสิบสาม ชั้นบนสุดของตึก เซ็นเตอร์ซึ่งเป็นตึกที่สูงที่สุดของเขต Northern"

แม้แต่ตัวเลขของชั้นก็ยังเป็นตัวเลขกลางร้าย T_T;; เสียงเหลือเกิน เจ้าขา อัตราความเป็นไปได้ที่เธอจะเข้าไปแล้วไม่มีโอกาสรอดออกมาสูงจนน่ากลัว

"ไปเถอะน่า แล้วเธอจะต้องตื่นตาตื่นใจ ฉันทับรอง ฮ่าๆ"

ฟ็อกซ์เอ่ยล่ำทักก่อนจะรีบลากฉันเดินต่อไปเมื่อเห็นว่าฉันทำหน้าเหมือนอยากผูกคอตาย

ภายในตึกเซ็นเตอร์ที่วุ่น... แน่นอันว่านั่งตึกทั้งสองข้างทางที่ฉันเดินผ่านนั้นถูกทาดด้วยสีแดงทั้งหมด นักเรียนมากมายที่อยู่ในยูนิฟอร์มปกแดงพากันแหวกทางราวกับกำลังรับเสด็จคนใหญ่คนโตที่ไม่ปาน

"เป็นไงบารมีของเฮียฟ็อกซ์ เจ๋งใช่ม่ย่ะละ" หนึ่งในสามทหารเสือกระซิบกับฉันเบาๆ

เจ๋งสิ! มันยอดเยี่ยมมากที่สุดเลย ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ในขบวนของมาเฟียเจ้าถิ่นที่ไม่มีใครกล้ามีปัญหา แต่มันจะดีกว่านี้อีกสิบเท่า ถ้าหากบรรยากาศรอบตัวฉันมันจะไม่มี... ใจของพวกนั้น...

"เอ่อ... ฟ็อกซ์ นายช่วยยืนยันให้ฉันสบายใจหน่อยได้ม่ย่ะว่าที่นี่มันคือโรงเรียน"

"หือ? แน่นอนสิ Northern ก็เป็นส่วนหนึ่งของอินเตอร์ไฮนี่"

"พะ... พวกนายได้เรียนคณิตศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ พลະ ศิลปะ อะไรพวกนั้นเหมือนกับฉันหรือเปล่า TAT"

"ถามอะไรนะยัยเปี้ยก ก็ต้องเรียนนะสิ"

"ละ... แล้วใจของแบบนั้นมันเกี่ยวข้องกับวิชาเรียนตรงไหนหรอ TOT;;"

ฟ็อกซ์ค่อยๆ หันไปยังทิศที่ฉันชี้มือไป โฟกัสในระดับสายตาของฉัน เริ่มขยายจนตาแทบจะหลุดจากเบ้าเมื่อเพิ่งสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิตว่าตามผนังที่ถูกทาดด้วยสีแดงนั้นมันเต็มไปด้วย... โปสเตอร์รูปนักมวยปล้ำ!!

"อ้อออ โปสเตอร์พวกนั้นนะหรอ ฮ่าๆๆ"

"มันไม่ช้าเลยนะ T_T ทำไม...ทำไมถึงมีของพวกนี้ติดอยู่เต็มไปหมด!"

"มันก็แค่...ความชอบส่วนตัวของพวกเราชาว Northern"

พวกนิยมความรุนแรงนะสิไม่ว่า =_;;

ผู้ชายที่เดินนำหน้าฉันตอบกลับมาหน้าตาเฉย ในขณะที่ฉันทำอะไรไม่ถูก ได้แต่เดินตามติดฟ็อกซ์ไปเรื่อยพร้อมๆ กับอาการเหงื่อแตกหัวทุกรู ชุมชน

ลูกน้องยังเป็นกันขนาดนี้ ฉันไม่กล้าคิดต่อเลยจริงๆ ว่าไอ้คนที่พวกเขาเรียกกันว่า 'หัวหน้า' จะเป็นสุดยอดความประหลาดขนาดไหน

"เฮ้! รีบเข้ามาในลิฟต์ซะทีลียัยเป็ยก ยืนเอ๋อทำไม วิญญาณนักมวยปล้ำเข้าสิงเธอ"

"ละ...ลิฟต์ ชะ...เข้าแล้ว T_T;"

ขนาดตึกเรียนก็ยังมีลิฟต์ ฮือๆ ฉันอยากจะร้องไห้ให้กับความไฮโซที่มาโผล่อยู่ท่ามกลางสถานที่ที่ไม่ต่างจากชุมชนรกร ทำไมตึกเรียนโซน Eastern ไม่มีแบบนี้บ้าง เห็นที่พวกสวัสดีคารนักเรียนคงจะบริหารงานกันแบบคอร์รัปชันแน่ๆ ลำเอียงอย่างเห็นได้ชัด

ตั้ง!

ใช้เวลาไม่กี่นาที ลิฟต์ที่พวกเราอาศัยมาก็เปิดออก ฟ็อกซ์ก้าวนำไปเป็นคนแรกก่อนที่ฉันจะตัดสินใจเกาะติดแบบเหนียวแน่น อย่างน้อยๆ หากเกิดอะไรขึ้นฉันก็จะได้ใช้หมอนี่เป็นโลกันกระสุนไว้ก่อน

"ถึงแล้วห้องของหัวหน้า เตรียมตัวเตรียมใจพร้อมหรือยังละยัยเป็ยก"

เตรียมใจ! ต้องเตรียมใจด้วยเธอ TOT

ก๊อก...ก๊อก...

"ใครวะ!!"

เสียงเคาะประตูยังไม่ทันจะหยุด น้ำเสียงทรงอำนาจของผู้ชายคนหนึ่งก็ตวาดสวนกลับมาด้วยความดังที่ยิ่งกว่าหลายร้อยเท่า

คนตะโกนมันคอแตกหรือยัง หลอดลมขาดออกจากกันไปแล้วไซ้ใหม่

"ฉันเอง...ฟ็อกซ์"

"อัญเชิญ!!"

๒๕

เสียงที่ตอบกลับมาบอกว่าอัญเชิญ แต่ดูจากสถานการณ์แล้วฉันว่า มันน่าจะตรงกันข้ามมากกว่า ไม่ว่าคนที่อยู่ข้างในมันจะเป็นใครก็ตาม แต่สำหรับฉันในตอนนี้น้หมอนี้ใกล้เคียงกับทายาทอสูรมากเลย

"สงสัยหัวหน้าจะเข้าโหมดอารมณ์เสีย งั้นพวกแกสามคนรออยู่ข้างนอกก็แล้วกัน ไป...ยัยเบ๊ยก เราไปกันเถอะ" พ็อกซ์ร้องสั่งลูกน้องทั้งสามคนที่ดูท่าจะเชื่อฟังกันดีจนเกินเหตุ

"เดี๋ยว! เดี่ยวก่อน...ให้ฉันรออยู่ข้างนอกกับสามคนนี้ได้หรือไม่เธอ"

"ไม่ได้! ที่มานี้ก็เพราะเรื่องที่เธออยากจะทำมาอยู่ปกแดงนะ อย่มางี่เง่าตอนนี้สิ"

"ฉันไม่ได้งี่เง่านะ แต่ฉันกลัวตายอ่า หัวหน้านายต้องกินหัวฉันแน่เลย TOT"

"เพื่อแจ๊ จะเข้าไปตีๆ หรือจะให้ใช้เท้าส่งเข้าไป --+"

"ฮือๆ เข้าก็ได้ ทำไม่ต้องดุด้วย"

ฉันกลืนน้ำตาแห่งความหวาดกลัวไว้สุดชีวิตก่อนจะเดินตามพ็อกซ์เข้าไปในห้องทั้งที่ในใจอยากจะทำอะไรพาดหัวคนข้างหน้าให้หายแค้น

ใช้เท้าส่งเข้าไปนั่นหรือ...เหอะ! พวกนายใช้วจาโหดร้ายแบบนี้กับสุภาพสตรีตัวน้อยๆ อย่างฉันได้อย่างไร ป่าเถื่อนเกินไปแล้ว

เจ้าขา...เธอคิดผิดมหันต์เลยที่จะย้ายมาร่วมชขายคากับเจ้าคนปัญญาอ่อนพวกนี้!

ทันทีที่เท้าสัมผัสกับอาณาเขตภายในห้อง ฉันก็ได้แต่นั่งค้างเป็นรูปปั้นเมื่อเห็นถึงสิ่งผิดปกติที่ถูกติดไว้รอบๆ ผนังทั้งสี่ด้าน

คราวนี้...มันไม่ได้เป็นสีแดงเทือกอย่างที่เคยเห็นมา

คราวนี้...ไม่ใช่โปสเตอร์นักมวยปล้ำอย่างที่เคยเจอ

แต่มันเป็น...โปสเตอร์หนังไป!! ○()○

บ่งบอกรสนิยมของเจ้าของห้องได้ดีกว่าคำพูดใดๆ อันตราย...ผู้ชายในห้องนี้มันต้องเป็นตัวอันตรายอย่างใหญ่หลวง

"ไรรีไรรี!"

เจ้าของชื่อ 'รีไรรี' หันขวับมามองตามเสียงเรียก และนั่นทำให้ฉัน

แทบทรุดลงไปกองกับพื้น พระเจ้า! นี่เหรอหัวหน้าของ Northern นี่เหรอผู้ชายที่คุมไอ้พวกปกแดงป่าเถื่อนหลายร้อยคนไว้ในกำมือ ทำไม...ทำไมเขาถึงได้...หล่อ -.-,

"เข้ามาตอนนี้อ่าไม่มีเรื่องสำคัญจริง ๆ ละก็ ฉันทัดนายและแน่อไอ้ฟ็อกซ์!"

เสียงตะโกนต่อมาไม่เหลือคำว่าหล่ออีกเลย -.-;;

"ใจเย็นน้า นายนี้มันหงุดหงิดได้ตลอดเวลาเลยนะ"

"เรื่องของฉัน! เออ...ว่าแต่..."

"..."

ผู้ชายผมสีดำสนิทตัดสั้นไล่ลงมาระต้นคอ แต่งกายด้วยยูนิฟอร์มปกสีแดงที่ดูปราดเดียวก็รู้ว่าไม่มีส่วนไหนที่ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับสักอย่าง ลูกชิ้นยื่นอย่างรวดเร็วก่อนจะเพ่งมองมาที่ฉัน

"ฟ็อกซ์ นายพาวินญญาณเร็ร่อนที่ไหนติดหลังมาด้วยวะ"

วะ...วิญญาณเร็ร่อน! TOT

"ไอ้บ้า! ฉันไม่ใช่วิญญาณเร็ร่อนนะยะ"

"อ้าว ผู้หญิงนี่! บอกก็ครั้งที่เห็นแล้วว่าห้องส่วนตัวของฉันต้องไม่มีผู้หญิงมาเหยียบที่นี่!! แกมยัยนั่นยัง...O_O"

"..."

"เฮ้ย! นี่นายพาดคนของบูรพามาเหยียบถีน Northern นี่เหรอไอ้ฟ็อกซ์!!!" ลิปด้านเดซีเบล หัวหน้าของปกแดงแผดเสียงลั่นห้องเหมือนกำลังเข้าใจว่าตัวเองอยู่ในสนามรบยังงัยงั้น

ฮือๆ นากลัวจัง เขาจะฆ่าฉันไหม

"เอาน่าๆ นั่งลงก่อน ยัยนี่อยากจะทำมาอยู่กับเราเท่านั้นเองน้า"

"ยัยยัยนั่นแหละ!!"

ไม่เข้าใจ! ฉันไม่เข้าใจจริงๆ ว่าผู้ชายที่ชื่อว่ารีไทร์คนนี้จะเลิกตะโกนได้เมื่อไหร่ เอาพลังงานจากไหนมาแปรเปลี่ยนเป็นพลังเสียงได้ขนาดนี้กันนะ

"ชะ...ไช้แล้ว! ฉันอยากย้ายมาอยู่ Northern นะะ แฮะๆ"

"ไม่!!!"

ชัดเจน! เต็มปากเต็มคำ TAT ใจคอจะไม่หลงเหลือความหวังให้ฉันบ้างเลยเธอ

"มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรือนารีไทร์ กับอีแควร์คนเพิ่มไว้คนสองคน..." ฟ็อกซ์ช่วยพูด

"ไม่...ฉันบอกว่าไม่ก็คือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่เป็นคนของไอ้บรูพาด้วยแล้ว ไม่มีทาง!!"

"แล้วนายไม่คิดบ้างหรือว่านี่อาจจะเป็นหนทางที่ทำให้บรูพามันต้องเสียหน้าก็ได้"

"หมายความว่ายังไง"

"ลองคิดดูนะรีไทร์ ถ้าหากนายรับยัยเบ๊ยกนี้ไว้ คนอื่นจะต้องพูดต่อๆกันไปแน่ๆ ว่าบรูพามันห่วยแตกจนถึงขนาดที่คนในสังกัดตัวเองยังทนไม่ได้หาเรื่องย้ายมาอยู่ Northern"

"หึๆ ถ้าอย่างนั้นก็ชักจะเริ่มน่าสนใจแล้วสิ"

"ใช่! ฝ่ายเรามีแต่ได้กับได้ โอกาสเหยียบไอ้พวกปกดามาถึงแล้วไม่คว้าวัวก็โง่เต็มที"

เอ่อ...ถึงไม่อยากจะสรวลภาพ แต่ฉันก็ต้องขอบอกกับทุกคนว่าระดับสติปัญญาของฉันตะกายตามความคิดของสองคนนี่ไม่ทันเลยสักนิด พวกเขาพูดเรื่องอะไรกันนะ

"ก็ได้! ฉันจะรับเธอไว้ก็ได้"

"จริงหรือ กรีดดดดด...ฉันจะได้ใส่ยูนิฟอร์มสีแดงแล้ว *O*"

"ใช่! เธอ...เอ่อ ชื่ออะไรนะ"

"จะ...เจ้าขา"

"ชื่อไม่เห็นเหมือนคน"

แห่มๆ แล้วที่ชื่อนายล่ะไอ้คุณหัวหน้าบ้าพลัง รีไทร์...พ่อแม่เต็มใจตั้งให้หรือเปล่าเออะ --;;

"พอดีพ่อแม่ฉันเป็นพวกอนุรักษนิยมนะ" (เกี้ยวมัย)

"เออ ยังไงก็ช่างเออะ เธอไปแจ้งไอ้บรูพาแล้วย้ายเข้ามาอยู่ Northern ได้เลย"

"เอ่อ...มีปัญหายุ่หนึ่งอะ TAT"

"อะไรอีกละ นอกจากชื่อประหลาดแล้วยังจะเรื่องมากอีก!" รีไทร์ หัวเสียซึ่งเสียงอันทรงพลังของเขาก็ทำเอาฉันใจหายใจคว่ำไปด้วยใน ทุกจังหวะของการพูด

"คือ...บรูพา...เขาหน้าตาเป็นยังไงเหรอก -O-"

"อะไร! นี่เธอจะบอกว่าอยู่ Eastern มาตั้งนานแต่ไม่รู้จักหัวหน้า ของตัวเองเนี่ยนะ!"

"จะว่าอย่างนั้นก็ไม่ได้ผิดหรอก ฮ่าๆๆ _-;; คือฉันไม่ค่อยได้ติดตาม ข่าวอะ แบบว่าบ้านไม่มีทีวี ไฟฟ้าก็ยังเข้าไม่ถึง ส่วนอย่างอื่นก็...แหะๆๆ สรุปว่าฉันไม่เคยเห็นเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว T_T"

"เธอคงเป็นพวกสนใจโลกมากเกินไปสินะ"

อย่ามาทำร้ายกันด้วยคำประชดอย่างนั้นสิยะ TOT;;

"ก็...ก็...คือ...ฉัน..."

ปัง!!

ยังหาข้อแก้ตัวให้กับความโง่ของตัวเองไม่ได้ เสียงกระแทกประตูจาก ใครสักคนก็แทรกเข้ามาดึงความสนใจของรีไทร์และฟ็อกซ์ไปจนหมด

โอเค...ฉันกลายเป็นคนที่โลกลิ้ม

"หัวหน้า! หัวหน้าข่าวด่วนครับ!!"

"มีอะไรไอ้เฟิร์สต์ วึ่งหน้าตาตื่นเหมือนคนบ้า"

รีไทร์ตอบรับอย่างไม่สบอารมณ์นัก ตั้งแต่เข้ามาฉันไม่เห็นว่าเขาจะมีอาการอย่างอื่นให้เห็นเลยนอกจากโกรธ โมโห และหงุดหงิด ดูท่า คงจะเป็นคนที่มีความสุขที่สุดในโลก (ประชด =_=)

"บรูพา...บรูพาครับหัวหน้า"

"บรูพามันทำไมล่ะ!!"

"บรูพา...แสบๆ กำลังจะเลือกดวงใจแล้วครับ"

"ว่าไงนะ!"

"ทุกคนในอินเตอร์ไฮกำลังไปรวมกันที่ถิ่น Eastern หมดแล้วครับ!"

"บอกคนของเราให้รีบไป เกณฑ์คนไปให้หมด ยิ่งเยอะเท่าไรยิ่งดี"

รีไทร์ร้องดัง

มนุษย์บ้าพลังที่เมื่อเค้าแต่โมโหจนเขียวดูจะสงบลงอย่างน่าประหลาด ดวงตาสีดำวาววับของเขาเป็นประกายบางอย่างที่ทำให้คนลอบมองอย่างฉันท้องกลืนน้ำลายดังเอือก

"ไป! ฟ็อกซ์...ลากยัยชื่อประหลาดนั้นไปด้วย หึๆ มีเรื่องสนุกทั้งที่มันก็ต้องไปแสดงความยินดีกันหน่อยจริงมั้ย"

"..."

"อยากจะรู้ว่า 'ดวงใจบุรพา' จะมีน้ำยาสักแคไหน!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)